

Emek'in Kurtuluşu

Emek'in kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Ağustos 2025

Sayı: 61

Fiyat: 10 TL

Rant, sömürü ve ölüm düzenine karşı mücadeleye!

Ülke her anlamda yangın yerine dönmüş durumda. Bir yanda emekçiler ağır çalışma ve yaşam koşullarına mahkûm edilirken, öte yanda iktidarın baskı ve sömürü rejimi her geçen gün daha büyük felaketlere kapı aralıyor. Bir kader gibi sunulan; ancak alınmayan önlemlerin, rant ve talan politikalarının ürünü olarak felakete dönüşen afetler ülkede can almaya ve büyük yıkımlara yol açmaya devam ediyor.

Son bir ayda birçok kentte peş peşe çıkan yangınlarda binlerce dönüm ormanlık alan yok oldu. On binlerce insan yaşam alanlarından tahliye edildi. Eskişehir’de 5’i işçi, 5’i AKUT gönüllüsü olmak üzere 10 kişi yangınları söndürmeye çalışırken hayatını kaybetti. Çok sayıda insan ise yaralandı. İktidar sözcüleri her zamanki gibi suçu kendi dışlarındaki nedenlere yüklüyor. Suçlu ya küresel ısınma ya sabotaj yapan kundakçılar ya da dikkatsiz “insan faktörü” oluyor.

Kapitalist sistemin yol açtığı iklim krizi elbette yangınların sıklaşmasının en temel nedenlerinden biridir. İnsan

faktörünün bu yangınlardaki yeri de yadsınamaz. Ancak bu sorunları derinleştiren ve sonuçlarını daha yıkıcı hale getiren, bizzat siyasi iktidarın uyguladığı politikalarıdır.

AKP rejimi iktidara geldiği günden bu yana doğayı, yaşam alanlarını ve kamu kaynaklarını “av sahası” gibi gören bir anlayışla hareket etti. Maden ve inşaat şirketlerine peşkeş çekilen alanlar yetmeyince ormanlık alanlara göz dikildi. Ormanların, kıyıların, yaylaların ve tarım alanlarının yağmalandığı; bu yağmanın önündeki her engelin iktidar eliyle, bin bir hukuksuzluk pahasına ortadan kaldırıldığı bir talan düzeni kuruldu.

Bugün orman yangınlarını konuşurken AKP iktidarının bu politikalarını, sermaye ile kurduğu çıkar ortaklıklarını ve inşa edilen zorbalık rejiminin tüm bunları nasıl kolaylaştırdığını görmezden gelmek; yalnızca asıl sorumluları gizlemek değil, aynı zamanda sorunun gerçek kaynağını görünmez kılmak anlamına gelir.

Her yangın mevsiminde tekrar eden acizlik görüntüleri bir “zaaf” değil,

sermaye lehine yapılan tercihlerin ürünüdür. AKP iktidarı, ormanları korumayı değil, sermaye gruplarının yağmasına açmayı; doğal alanları halkın değil, piyasanın hizmetine sunmayı tercih etmektedir. Yangın söndürme uçaklarının yıllarca devre dışı bırakılması, bilim insanlarının, yerel halkın, köylülerin ve orman işçilerinin uyarılarının dikkate alınmaması, basit bir ihmalkârlık değil; sınıfsal bir tercihtir. İşçilerin gerekli teçhizat ve donanımdan yoksun biçimde yangınlara gönderilmesi, bu düzenin işçi sınıfına verdiği değerden (!) bağımsız değildir.

Bu nedenle orman yangınlarını ve diğer doğal felaketleri önlemek yalnızca çevre politikalarıyla değil, bu rejimle ve onun temsil ettiği sömürü düzeniyle hesaplaşmakla mümkündür. Elbette alınması gereken teknik önlemler, atılması gereken adımlar vardır. Ancak gerçek çözüm; işçi sınıfının, emekçilerin ve tüm halkın bu baskı, sömürü, rant ve talan rejimine ve onun dayanağı olan kapitalist sisteme karşı vereceği örgütlü mücadeleden geçmektedir.

AKP rejimi iktidara geldiği günden bu yana doğayı, yaşam alanlarını ve kamu kaynaklarını bir “av sahası” gibi gören bir anlayışla hareket etti. Maden ve inşaat şirketlerine peşkeş çekilen alanlar yetmeyince ormanlık alanlara göz dikildi. Ormanların, kıyıların, yaylaların ve tarım alanlarının yağmalandığı; bu yağmanın önündeki her engelin iktidar eliyle, bin bir hukuksuzluk pahasına ortadan kaldırıldığı bir talan düzeni kuruldu.

Ev sahibi olmasan da bir tuğla sahibi ol!

İnşaat sektörü AKP'li yıllarda sürekli büyüyen bir sektör durumunda. İnşaata dayalı birikim, istihdam ve ekonomi gerçeği, başta “beşli çete” başta olmak üzere birilerinin zenginleşmesini sağlamak anlamına geliyor.

Ranta dayalı kentsel dönüşümler, imar afları, mega projeler, ihtiyaç duyulmayan geçiş ve yolcu garantili havalimanları, köprüler ve duble yollar ile ülkenin bütün kaynakları bir avuç asalağa peşkeş çekiliyor.

Barınma sorununu çözmek adı altında milyonlarca emekçi borç batağına saplanıyor, ödeyemeyeceği krediler çekmek zorunda bırakılıyor.

Sefalet ücretleriyle geçinmek zorunda kalan milyonlar için bırakalım ev almak, kirayı ödemek

bile geline yerde ciddi bir sorun haline gelmiş bulunuyor.

Saray rejimi inşaat sektörünü, yani müteahhitleri kurtarmak için cin bir fikirle karşımıza çıkıyor. Madem bir aile bir evi alamıyor, evleri hisse senedi gibi satışa çıkartalım, bir kişiye değil bin kişiye parça parça satalım. Böylece kimse ev sahibi olamaz ama müteahhitler evleri satmış olur. Yani bizlere oturamayacağımız evlerin hissesini satacaklar. Hisselerini aldığımız ev açık arttırmayla satıldığında, bize düşen pay verilecek. Ancak müteahhitler evin satılmasını beklemeden zaten hisse hisse parasını almış olacaklar.

Projeye göre, örneğin 88 metrekairelik 2+1 bir ev 862.276 hisseye bölünecek. Satış fiyatı 8,6

milyon olan bir ev 6,5 milyona hisseler bölünüp satılacak. Ev daha ucuza ancak kimsenin sahibi olamayacağı bir şekilde parça parça satılıyor.

İşte “AKP yapar” dedikleri cinsten bir icraat daha! Ev sahibi olamasan da ev hissesi sahibi olabilirsin artık. Belki psikolojik olarak rahatlarsın. Cebindeki üç kuruş da birilerinin sermayesini büyütür. İnşaat ve gayrimenkul şirketleri bu sayede sıcak paraya kavuşur, ayakta kalır, daha da büyür. Bizler mi? Ev sahibi olamasak da bir tuğla sahibi oluruz bu “proje” sayesinde.

İster sakla tuğlayı, ev sahibiymişçesine bak ve hayaller kur. Ya da al eline tuğlayı, bizleri sefaletle mahkûm edenlere karşı mücadeleye katıl.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0061 *
Fiyatı: 10 ₺ * 1-15 Ağustos 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmanağa Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Verdiğiniz rüşvetle suçlarınızı örtemezsiniz!

Ormanlar yanıyor. Bu yangınlarda, işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri alınmadan sahaya sürülen işçiler yaşamını yitiriyor. Öte yandan orman işçileri de dahil olmak üzere yaklaşık 600 bin kamu işçisi, aylardır oyalararak sefalet zamlarına mahkûm edilmek isteniyor. Normal koşullarda, sendika yöneticilerinin bu tablo karşısında çıkıp işçilerin göz göre

göre katledilmesinin, tişörtle, maskesiz, yangın koruyucu elbisesiz yangına gönderilmesinin, ayrıca sözleşme sürecinde açlığa ve yoksulluğa mahkûm edilmelerinin hesabını sorması beklenir...

Ama bunu yapabilmek için ruhunuzu sermayeye teslim etmemiş olmanız gerekir.

Öz Orman-İş Sendikası Genel Başkanı Settar Aslan, yangınların ardından açıklama yapma gereği duydu. Ancak Aslan, bir sendika başkanı gibi değil, adeta iktidarın memuru gibi konuştu. Utanmadan, yangına müdahalede “altyapı eksikliği olmadığını” söyledi.

Bu arsız yalana “gerçeklik” kazandırmak istercesine, toplantıya katılan 60 gazeteciye dağıttığı çantalara 5 bin TL’lik MediaMarkt hediye çekleri yerleştirdi. Hem de işçi aidatlarından toplanan paralarla, yangınların ortasında, işçiler göz göre göre ölüme gönderilmişken!

Settar Aslan’ın gazetecilere dağıttığı bu hediye çekleri bir jest

değil, rüşvettir!

Verdikleri üç kuruşluk “sus payıyla” suçlarını örtmeye, medya mensuplarını susturmaya çalışıyorlar. Hiçbir eleştiri yazılmasın, konuşulmasın istiyorlar. Çünkü çok iyi biliyorlar ki ormanların, canlıların yok olmasında, işçilerin ölümlerinde, hakların gasp edilmesinde kendilerinin de doğrudan payları var.

Açlık ve yoksullukla boğuşan, 3-4 saatlik uykuya, hiçbir önlem alınmadan yangınlara gönderilen, sonra ölünce utanmadan “şehit” ilan edilen işçiler, er ya da geç sizden yaptıklarınızın hesabını soracak!

Şimşek programı sendikal hakları da vurdu!

Kemer sıkma, ücret baskılama derken, Şimşek programıyla işçi sınıfını dört bir yandan kuşatan politikaların sonuçları her geçen gün daha net biçimde ortaya çıkıyor.

Sermaye iktidarı zaten düşük olan ücretleri daha da aşağı çekmek için ülkeyi adeta bir asgari ücretliler toplumuna dönüştürdü. Sermaye lehine adım adım hayata geçirdiği saldırılar yalnızca ücretleri düşürmekle kalmadı, aynı zamanda sendikal haklara ve özgürlüklere yönelik ciddi baskı ve saldırılara da yol açtı. Bunun en somut göstergelerinden biri ise sendikal işçi sayısındaki keskin düşüş oldu.

Verilere göre, yılın ilk altı ayında kayıtlı işçi sayısında artış yaşanırken, aynı dönemde sendikal işçi sayısı 95 bin kişi azaldı. Ocak ayında yüzde 14,97 olan sendikal işçi oranı, Temmuz ayında yüzde 14,02'ye geriledi. Bu, 2013 Ocak ayından bu yana kaydedilen en büyük düşüş olarak tarihe geçti.

İktidarın işçi düşmanı politikalarına sessiz kalan, hatta bu saldırıların kolayca hayata geçmesi için zemin hazırlayan sendika bürokrasisinin ise keyfi yerinde. Ülkede en fazla üyeye sahip sendikalar Türk

Metal, Hizmet-İş ve Öz Sağlık-İş oldu. Sermaye ve saray rejiminin hizmetinde olan bu sendikaların hâlâ en büyük sendikalar olması, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin önündeki en büyük engellerden birinin bizzat bu bürokratik yapılar olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Asgari ücretin belirlenmesinden toplu iş sözleşmesi süreçlerine kadar etkisiz kalan, tek tek örgütlenme arayışlarını dumura uğratan bu sendikal bürokrasi, işçilerin sendikalara olan güvenini de her geçen gün daha fazla sarsıyor. Örgütlü gücün zayıfladığı yerde ise kötü çalışma koşullarına mahkûmiyet ve sefalet ücretleri kaçınılmaz hale geliyor.

Bu kuşatmayı kırmanın yolu, işçi sınıfının çıkarlarını esas alan, sermaye ve iktidarın boyunduruğundan bağımsız tabana dayalı güçlü sendikaların inşasından ve fiili-meşru mücadelenin yaygınlaştırılmasından geçiyor. Örgütlü ve kararlı bir mücadele yürütülemediği sürece, sendikal hak ve özgürlükler üzerindeki baskılar daha da artacak, eldeki kazanımlar ise birer birer gasp edilmeye devam edecektir.

Kamu işçilerinin kazanması için!..

600 bini aşkın kamu işçisini kapsayan sözleşme süreci kritik bir aşamadan geçiyor. Aylar boyunca teklif sunmayan iktidar, önce yüzde 16 artış önermiş, sonra da bunu bir puan yükseltmişti. 3. görüşmede ise ilk altı ay için yüzde 24 ve ikinci altı ay için gerçekleşen enflasyon oranında zam teklif etmişti.

Kamu işçisinin taleplerinin çok çok gerisinde olan bu teklifin ardından sendika bürokratları uğursuz rollerini oynamaya devam ettiler. Bu teklifi olumlu buldular. Tabanın basıncıyla yapılan eylemleri durdurdular ve kapalı kapılar arkasında yaptıkları görüşmelere dair hiçbir açıklama yapmadan anlaşma sağlandı algısı yarattılar.

Ancak kemer sıkma programını uygulamak konusunda açık bir kararlılık taşıyan iktidar, sendika bürokratlarının eylemleri bitirmesinden aldığı güçle bu teklifi bile geri çekti. Şimdi ise hep beraber ölümü gösterip sıtmaya razı etme oyunu oynuyorlar.

Dışardan bakan biri, AKP iktidarı ve sendika ağalarının yüz binlerce kamu işçisiyle dalga geçtiğini düşünebilir. Ancak tablo daha vahimdir. Zira AKP iktidarı ekonomik krizin tüm yükünü işçi ve emekçilerin üzerine yıkmak anlamına gelen sefalet ücreti dayatmasında kararlıdır. Sendika bürokratları da buna çanak tutmaktadır. Sermaye sınıfına hizmette kusur etmeyen sendika bürokratları dün “*Uzasa işi karıştıracaktık, böyle kapattık iyi oldu!*” dedikleri gibi, bugün de alelacele sefalet sözleşmesini imzalamak için fırsat kolluyorlar.

El birliğiyle günlerdir oyalayıp yorarak, beklentileri düşürerek ve yılınlık yaratarak sefalet zammını kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bunu doğrudan yapamıyorlar, zira kamu işçisinin mücadele gücünden korkuyorlar. Buna rağmen güvendikleri nokta, kamu işçilerinin yeterince örgütlü olmamasıdır.

Kamu işçileri bugün ne yazık ki sadece mücadeleciler sendikalardan değil; işyeri komitesi, işçi birlikleri ve platformları gibi taban örgütlenmelerinden de

yoksun durumdadır. Çalışma ve yaşam koşullarının gün geçtikçe ağırlaşmasından kaynaklı öfke ve tepki duysalar, sendika bürokratlarına karşı güvensizlik taşıyalar da bu örgütsüzlük durumu, önlerine kurulan sendikal bürokrasi-iktidar iş birliğinin yol açtığı engelleri aşmalarını zorlaştırıyor.

Oysa Türkiye sınıf hareketi tarihinde kamu işçileri iş yeri komitesi, işçi birlikleri ve platformları gibi anlamlı taban örgütlenmesi deneyimlerine sahiptir. Başta kamu işçileri olmak üzere işçi sınıfının kazanımları açısından olduğu kadar siyasal sonuçları bakımından da sınıf mücadelesi tarihinde çok özel bir yere sahip olan ‘89 Bahar Eylemleri, tam da bu tür örgütlenmeler üzerinden gerçekleşmiştir.

Zaman içinde özelleştirme saldırıları, çalışma rejimindeki çok yönlü değişiklikler, işçi profilindeki değişimler vb. nedenlerle bu birikim sektöre uğramış olsa da hâlâ hafızalarda yerini korumaktadır.

Bugün sermaye iktidarının sendika bürokratlarına yaslanarak dayattığı sefalet karşısında, geçmiş deneyimlerin birikimi üzerinden tabandan örgütlenme ve buna dayalı bir mücadele çabasına ihtiyaç vardır.

Gelinen aşamada yasal zorunluluk gereği peş peşe grev kararları alınıyor. Ancak sendika bürokratları, grev kararları alınırken bile “*yanlış anlaşılmasın, grev yapmıyoruz*” demeyi ihmal etmiyorlar.

Yapılması gereken, kamu işçilerinin vakit geçirmeden kendi taban örgütlenmelerini kurmalarıdır. Yalnızca kendi talepleri için değil, sınıfın diğer bölüklerini de harekete geçirecek bir “genel grev, genel direniş”in örgütlenmesi doğrultusunda çaba harcamalarıdır. Eylemler yeniden başlatılmalı, grev kararları hayata geçirilmeli ve sendikal merkezler genel grev kararı almaya zorlanmalıdır.

AKP iktidarının dayatmalarının, sendika bürokratlarının oyunlarının boşa düşürülmesinin ve taleplerin kazanılmasının yolu topyekûn bir direnişin örgütlenmesinden geçmektedir.

Akkuyu işçisi yalnız değildir!

“İşçi sınıfı hakları ve geleceği için direndikçe, sermayenin karşısına dikildikçe baskı ve zorbalığa karşı güçlenecektir. Akkuyu’da direnen işçilerin mücadelesine omuz vermek, jandarma şiddetine karşı dikilmek her onurlu işçinin görevidir.”

Mersin Akkuyu Nükleer Güç Santrali inşaat şantiyesinde çalışan işçiler iş bıraktılar. İşçiler iş bıraktılar, çünkü üç aydır maaş alamıyorlardı. İşçiler iş bıraktılar, çünkü çalışma koşulları çok kötüydü. İşçiler iş bıraktılar, çünkü yemekler sağlıksızdı. İşçiler iş bıraktılar, çünkü barınma sorunu vardı. İşçiler iş bıraktılar, çünkü hijyene hiç mi önem verilmiyordu, çalışma ortamları sağlıksızdı. Bu nedenle işçiler sık sık hastanelik oluyorlardı.

İnşaat işçileri isyan edip ayaklandılar. Şirketin ofislerine yürüdüler. Haklarını almak için fiili grev eylemini başlattılar.

Kapitalisti korumak için jandarma harekete geçirildi. İnşaat işçileri jandarmanın gaz bombalı, coplu, tomalı saldırısına maruz kaldılar. Kapitalistin inşaat işçilerinin ücretini gasp etmesine ses çıkarmayan devlet, patronu korumak için ise hemen teyakkuza geçti.

Jandarma saldırısına rağmen işçiler çalışmayı reddettiler. Talepleri karşılanmadığı sürece eylemlere devam edeceklerini söylediler.

İşçiler firma tarafından oyalanıyor, ücretsiz izne çıkarılıyor ve istifaya zorlanıyorlar. Şimdi de şantiyeden atılmakla tehdit ediliyorlar. Tüm bu yasa dışı işlemler konusunda sözde de olsa tek bir açıklama yapmayan sermaye devleti, direnen işçilerin üzerine jandarmayı salıyor. Demokratik haklarını kullanan

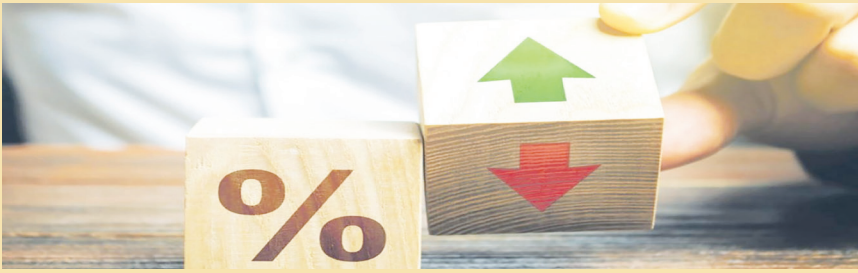
Akkuyu inşaat işçileri darp ediliyor.

Kolluk güçlerini hak arayan işçilerin üzerine salması AKP iktidarının kimin yanında durduğunu tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Baskı ve zorbalıkla hak talebini bastırmak istiyor.

İşçi sınıfı hakları ve geleceği için direndikçe, sermayenin karşısına dikildikçe baskı ve zorbalığa karşı güçlenecektir. Akkuyu’da direnen işçilerin mücadelesine omuz vermek, jandarma şiddetine karşı dikilmek her onurlu işçinin görevidir.

Eninde sonunda işçi sınıfı örgütlü bir şekilde ayağa kalkıp öfkesini bu düzenin temellerine yönelttiğinde hiçbir kuvvet onu bastıramayacaktır. Bu köhnemiş sermaye düzeni, jandarma ve polisin baskı ve şiddetine rağmen yıkılacaktır. Tarihin çöplüğündeki yerini kaçınılmaz olarak alacaktır.

Faiz, vergi, enflasyon kıskacında sefalet düzeni!

Geçtiğimiz hafta Merkez Bankası Para Politikası Kurulu’nun yaptığı toplantıda politika faizi yüzde 46’dan yüzde 43’e indirildi. Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in anlattıklarına inanan varsa bu faiz indirimi enflasyonla mücadele programının başarılı bir şekilde devam ettiğini gösteriyor! Ne de olsa, faizleri talebi daraltıp enflasyonu düşürmek için yükseltmişlerdi!

Ne var ki faizlerin arttırıldığı dönemde yaşananlar gerçeklerin hiç de Şimşek’in anlattığı gibi

olmadığını gösteriyor. Veriler, geride kalan bu dönemde lüks tüketim ve ithalatın artmaya devam ettiğini söylüyor. Bu tablonun nedeni ise gelir adaletsizliğinden başka bir şey değil. Yalancı TÜİK’in verilerine göre bile Türkiye’de nüfusun en yoksul yüzde 20’lik kesimi gelirin sadece yüzde 6,3’lük kısmını alıyor. En zengin yüzde 20 ise yüzde 48,1’ini. İşte bu en zengin kesim bu süreçte harcamalarını arttırmaya devam ettiği gibi yüksek faizi bir rant kapısına da çevirmiş oldu. Sözde enflasyonla

mücadele programının tüm yükü ise gelirin yüzde 30’dan fazlasını gıda harcamalarına ayırmak zorunda olan işçi ve emekçilerin sırtına yüklendi.

Dahası, her ne kadar Şimşek enflasyonla mücadelede başarı masalları anlatsa da yalancı TÜİK’in verileri bile önümüzdeki bir yıl içinde hane halkının enflasyon beklentisinin yüzde 55 düzeyinde olduğunu gösteriyor. Yani, temel harcama kalemlerinde fiyat artışları ve dolayısıyla enflasyon devam edecek, yoksul daha fazla yoksullaşacak. Zira beklenen enflasyon rakamına dayalı ücret artışı politikası ile işçi ve emekçilere daha fazla sefalet dayatacaklar.

Ve görüldüğü kadarıyla bu kadarıyla da yetinmeyecekler. Şimşek, ağzını her açtığında vergi

gelirlerini arttırmaktan(!) dem vuruyor. Bu çerçevede geçtiğimiz günlerde taşıtlarda ÖTV oranlarına yine fahiş zamlar yaptılar. Keza vergi kaçaklarıyla mücadele adı altında da orta gelirli hedef tahtasına çakmış durumda. Küçük esnafın vergi kaçaklarına gözünü diken Şimşek herhalde bunun faturasının da işçi ve emekçilerin sırtına yıkılacağını bilmiyor olamaz. Kaldı ki enflasyonla mücadeleden ve vergi gelirinden işçi-emekçinin temel ihtiyaçlarını kısmasını anlayan Şimşek sermaye sahiplerinin kaçıracağı vergiler ya da onlara yapılan vergi afları konusunda hiç ağzını açmıyor.

Sonuç olarak faiz oranları yükselir, düşer... Ama, IMF güdümlü Şimşek programında kazanan yine sermaye sahipleri, kaybeden işçi ve emekçiler olur.

Savaş suçluları İstanbul'da!

Sarayın Milli Savunma Bakanlığı'nın ev sahipliğinde İstanbul'da 17. Uluslararası Savunma Sanayi Fuarı (IDEF 2025) düzenlendi. Fuarda Suriye'de Alevi ve Dürzileri katleden cihatçı örgüt Heyet Tahrir el-Şam'ın (HTŞ) komutanları, İsrail katliamlarına destek veren yerli-yabancı silah tekelleri ve İsrail'in silah kapitalistleri ağırlandı.

Soykırımcı İsrail ordusuna F-16 ve F-35 savaş uçakları, bombalar, saldırı helikopterleri, füzeler, zırhlı araçlar, radar sistemleri, denizaltılar, dürbünler ve daha pek çok askeri mühimmat üreten şirketlerin bir hafta boyunca misafir edildiği fuarın kapısında Filistin halkı için eylem yapan 16 kişi ise gözaltına alındı ve biri tutuklandı.

AKP iktidarının temsilcileri, fuarda sergilenen ürünleri yüz binlerce insanı vahşice katleden silahlar değilmişçesine inceleyen katilleri büyük bir hevesle ağırladılar. Filistin'e özgürlük isteyen eylemcileri ise gözaltına aldırıp tutuklattılar. AKP şefi Erdoğan açılışta yaptığı konuşmada "Gazze'de bebekler ölüyor sessiz kalamayız" sözlerini sarf ederken, öte yandan İsrail'le yapılan anlaşmaları müjdeleme arsızlığını sergilemekte bir sakınca görmedi. AKP iktidarı bir yandan "mazlum

Filistinliler"e sözde sahip çıkarak İsrail'i "kınayan" açıklamalar yaparken, diğer yandan işgalci İsrail ordusunun jet yakıtından konserveye kadar tüm ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Ticaret Bakanlığı'nın son verilerine göre, Gazze'de soykırımın başladığı Ekim 2023'ten bu yana Türkiye'den İsrail'e artarak devam eden ihracatın büyük bölümü, askeri ve "çift kullanımlı" teknolojileri kapsıyor. Yakıt, elektronik ekipmanlar, yedek parçalar ve daha fazlası Erdoğan'ın Filistin için döktüğü sahte gözyaşlarına rağmen Tel Aviv'e taşınıyor. Filistin halkı Türkiye'den giden yakıt ve bombalarla katlediliyor. Gazze, Türkiye'nin taşeronluğunda emperyalistlerin İsrail'e gönderdiği silahlarla yerle bir ediliyor.

Fuar bahanesiyle silah tekellerinin ülkeye sokulması ve mazlum halkları katledecek silahların pazarlanması, açıkça Filistin'deki soykırım suçuna ortak olmak demektir. Bu silahlar sadece teşhir edilmiyor, başta Filistin olmak üzere işgal altındaki diğer topraklardaki halklara karşı kullanılmak üzere satılıyor.

İsrail ile sürdürülen her türlü siyasi, askeri, ticari ilişki derhal kesilmeli ve Filistin halkıyla dayanışma büyütülmelidir.

Kim dost? Kim düşman?

Devlet ve sendikal bürokrasi cephelerinin ciddiyetsiz tutumları ile birlikte 600 bin kamu işçisini ilgilendiren toplu sözleşme süreçleri halen sonuçlanmış değil. Kamu Toplu İş Sözleşmeleri Çerçeve Protokolü (KÇP) belirsizliği devam ederken, aynı zamanda yüz binlerce kamu emekçisini ilgilendiren toplu sözleşme süreci de başlamış durumda. Normal koşullarda bu durumun işçi ve emekçiler cephesinde ortak mücadelenin imkânlarını güçlendirmesi gerekir. Ne var ki işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyinde bu durum hiç de yabancı olmadığımız tartışmalara yol açabiliyor.

Günlerdir sosyal medyada ve mesajlaşma gruplarında kimi işçi ve memurlar tarafından karşılıklı suçlamalar eksik olmuyor. Kimi işçiler "masa başında çalışan, iş savsaklayan" memurlar kadar ücret alamadıklarından dert yanıyor. Kimi memurlar ise "vasıfsız işçiler"den daha düşük maaş aldıklarından yakınıyor. Çoğu zaman da gerçek hayatla alakası olmayan rakamlar suçlamanın gerekçesi olarak havada uçuşuyor.

Neyse ki bu tartışmalar halen toplu sözleşme masalarına kadar taşınan örgütlü tepkiler değil. Ama bu tartışmaların aslında hiç de tekil olmadığını, genel bir algı yaratma çabası olduğunu da görüyoruz. Benzer tartışmaları daha birkaç hafta öncesinde İzBB grevinde yaşamıştık. Orada da belediye işçilerinin insanca yaşam taleplerinin karşısına "İşçi bu kadar maaş mı alır canım!" ikiyezli kışkırtması ile çıkılmıştı. Halkı belediye işçisine düşmanlaştırmak için özel bir çaba harcanmıştı. Bu çabalar sonucunda aynı günlerde direnişte olan işçiler arasında bile belediye işçilerinin taleplerinin "fazla" olduğunu düşünenler olduğunu biliyoruz.

Hakları için mücadeleye atılan işçiler bile yer yer bu bakış açısının etkisi altına girebilirken, mücadeleye adım atmaktan bile korkan işçilerin aklından geçenleri düşünmek hiç de zor değil. Tam da

bu yüzden bu sorun herhangi bir ortamda herhangi bir işçinin bireysel düşüncesi olmanın ötesinde bir nitelik kazanıyor. Burjuvazi sadece gerici ideolojik zehrini salarak işçi sınıfını güçten düşürmüyor. Tam da kendisine karşı en rahat ve en geniş birlikteliğini kurabileceği alanda işçi sınıfını bölüp parçalıyor.

Burjuvaları, bir diğer işçinin kazandığı hakkı sorun olarak gören ve onun kazancından şikâyet eden başka bir işçiden daha fazla ne mutlu edebilir ki? Bu koşullarda sömürü düzenini korumak, işçi sınıfını daha azına razı etmek için kafa yormasına bile gerek kalmayacağı yeterince açık değil mi?

Bu tartışmaların işçi ve emekçiler için yaratacağı sonuç bellidir. Sadece ekonomik haklar ve çalışma koşulları açısından düşündüğümüzde bile, sonuç her zaman koşulların en altta eşitlenmesi olmuştur. Daha azına razı olan ya da başkasının sırtına basarak yükselmeye çalışan işçiler, bir bütün olarak işçi sınıfına saldırısında kapitalistlerin en büyük güvencesidir. Yaşadığı sefaletin kaynağını bir başka işçinin kazancında görenler, işçi sınıfının bir bütün olarak yaşadığı sefaletin öncelikli sorumlusudur.

Bu düşünce tarzına neden olan koşullar ise bellidir. İşçi ve emekçilerin geniş kesimleri ne yazık ki burjuvazinin bireyci yoz düşünce yapısının etkisi altındadır. "Gemisini kurtaran kaptan" olmak, bir başkasının sırtına basarak yükselmeye çalışmak burjuvazinin kültürüdür. İşçi sınıfının kültüründe dayanışma vardır, birlikte mücadele etmek vardır.

Bu kültürü yeniden ayağa kaldırmak ise sınıf bilincini güçlendirmekle mümkündür. Ancak sınıf bilincine ve kimliğine sahip işçiler yaşadığı bireysel sorunların kaynağını doğru bir şekilde tanımlayabilir. Ancak güçlü bir sınıf bilinci ile ayağa kalkmış işçi sınıfı bireysel sefaletlerin de kaynağı olan sömürü düzenine son verebilir, toplumsal kurtuluşu sağlayabilir.

Kamu işçilerinden eylemler

Kamu Çerçeve Protokolü'nde AKP iktidarının sefalet dayatması karşısında işçilerin basıncıyla Türk-İş'in aldığı eylem kararı kapsamında 17 Temmuz günü pek çok kentte kamu işçileri iş bıraktı. İşçiler KÇP'nin tavizsiz şekilde bir an önce imzalanmasını istedi.

Demiryol-İş Sendikası üyesi makinistler seferlere katılmazken Marmaray'da seferler aksadı. Halka seslenen makinistler "Bugün Marmaray'da yaşananlar sadece bir seferin değil, sistemin aksamasıdır." dediler.

Türkiye Sağlık-İş Sendikası üyesi işçiler Denizli'den Konya'ya, Antep'ten İstanbul'a pek çok kentte hastanelerde iş bırakarak eylem gerçekleştirdiler.

İstanbul'da Tez Koop-İş Sendikası üyesi işçiler Saraçhane'de toplanarak Beyazıt Meydanı'nda yürüyüdüler.

Sağlık-İş üyesi işçiler 18

Temmuz'da İstanbul Bahçelievler Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü önünde, 25 Temmuz'da ise İstanbul Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde yaptıkları basın açıklamalarında "7 aydır KÇP'ye dair bir haber bekleyen emekçilerin sabrı tükendi. KÇP'de sözümüz net: Taleplerimiz karşılansın, insanca yaşayabileceğimiz bir ücret istiyoruz." dediler.

TTK Merkez Servisleri Atölyesi'nde çalışan maden işçileri ise 24 Temmuz'da GMİS binası önünde yaptıkları eylemde sefalet dayatmalarını protesto ederek bordrolarını yaktılar.

Pamukkale Üniversitesi Hastanesi işçileri, düşük ücret dayatmasına karşı 16 Temmuz günü eylem yaptı.

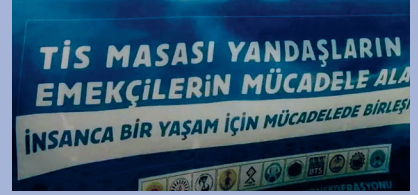
Yasal zorunluluk gereği bazı işkollarında grev kararı alınırken 8 Ağustos'a kadar üniversiteler dahil olmak üzere pek çok iş yerinde grev kararları asılacak.

Kamu emekçilerinin "sözleşme" süreci başladı

Yaklaşık 4 milyon kamu emekçisi ile 2,5 milyon memur emeklisini ilgilendiren toplu "sözleşme" süreci 28 Temmuz'da başladı. Bu süreçte 2026-2027 yıllarında geçerli olacak maaş zam oranları ve sosyal haklar belirlenecek.

Kamu alanında "toplu sözleşme" görüşmeleri ise bir orta oyunundan farklı değil. Zira, 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları ve Toplu Sözleşme Yasası'nda kamu emekçilerinin "grev hakkı" bulunmuyor. AKP iktidarı eliyle "hormonlu" bir şekilde büyütülerek "yetkili" kılınan yandaş sendika Memur-Sen ile AKP iktidarı sözleşme "masasında" birlikte çalıp oynuyorlar.

Mevcut yasa, görüşmelerin ağustosun ilk iş günü başlamasını öngörürken, bu yıl görüşmeler dört gün erkene çekildi. 28 Temmuz günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda yapılan görüşmede Memur-Sen, 2026'nın ilk 6 ayı için taban aylığa 10 bin TL zam, yüzde 10 refah payı ve yüzde 25 oranında zam talebinde bulundu. İkinci 6 ay için ise yüzde 20 oranında artış istendi.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) 28 Temmuz'da pek çok yerde eylemler yaptı ve taleplerini duyurdu. Kamu emekçilerinin Temmuz 2025'te aldıkları maaşların yüzde 94 artırılması, Ocak 2026 itibarıyla da maaşların 100 bin TL'ye ulaşması talep edildi. Yapılan açıklamalarda, "grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı" talebi başta olmak üzere sendikal örgütlenme özgürlüğünün önündeki tüm engellerin kaldırılması, kamu hizmetlerinin nitelikli, parasız ve anadilde sunulması için kamusal istihdamın güçlendirilmesi, özelleştirmelere son verilmesi ve kamu kaynaklarının sermayeye aktarılmasına son verilmesi istendi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Sendikal hakları için direnen Temel Conta işçilerinin grevi 7 ayı geride bıraktı.

Kristal-İş üyesi GM Teknik Cam fabrikası işçileri toplu iş sözleşmesi sürecinde sefalet dayatmasına karşı 17 Temmuz'dan bu yana grevlerini sürdürüyor.

Sendikalaştıkları için işten atılan Queen işçileri, işe geri dönme ve sendikanın tanınması talepleriyle üç haftadır direniyor.

Peri Tekstil'de, BİRTEK-SEN üyesi 17 işçi mobbing ve hakarete itiraz ettikleri için işten atıldı. BİRTEK-SEN 29 Temmuz günü fabrika önünde eylem yaptı.

Omsa Metal'de sendikalaştıkları için işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin direnişi bir ayı geride bıraktı.

Türkiye Maden-İş Sendikası'na üye Doruk Madencilik işçileri, 25 Temmuz günü beş aydır alamadıkları ücretleri için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın önünde eylem yaptı.

Enerji-Sen üyesi İstanbul Enerji işçileri 21 Temmuz günü üç şantiyede yaptıkları ortak eylemlerle taleplerini duyurdu. İSKİ ve İGDAŞ işçileri ise 22 Temmuz günü İGDAŞ Genel Müdürlüğü önünde "Çalışırken sakatlanmak istemiyoruz!" dedi.

Türk Metal üyesi Bitron Elektromekanik işçileri, 29 Temmuz günü Manisa'daki fabrika önünde iş güvenliği ihlalleri, işten çıkarmalar ve mobbinge karşı açıklama yaptı.

Genel-İş Sendikası, Denizli Büyükşehir Belediyesi'nde üyelerine yönelik baskılara karşı 25 Temmuz'da eylem yaptı.

Altındağ Belediyesi'nden işten atılan ve 4 ayı aşkındır direnen Hizmet-İş üyesi işçilerin direniş çadırına 18 Temmuz günü polis saldırdı. İşçiler oturma eylemlerine devam etti. 28 Temmuz günü polis oturma eylemine müdahale etti, işten atılan engelli işçi yaralandı.

HepsiJet Esenyurt Depo'da çalışan işçiler mobbing, İSİG önlemlerinin olmaması, zorunlu fazla mesailer, izin haklarının gasp edilmesi nedeniyle haklı fesih yaptılar. İşçiler 23 Temmuz günü gasp edilen haklarını elde etmek için direnişe başladılar.

Beltur'da sendikal faaliyetleri gerekçe gösterilerek işten çıkarılan Dev Turizm-İş üyesi işçilerin direnişi 38. gününde Beltur yönetimiyle "mutabakat" sağlanarak sona erdi.

Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu Erkunt'ta toplu iş sözleşmesi bir kere daha işçi onayı olmadan imzalandı.

TPI işçisi şimdi ne yapmalı?

TPI işçisi arkadaşlar,

Kurulan sandıkta Amerikan sermayesinin yüzde 80 zam önerisini bir kez daha reddettiniz. Böylece, olağan bir yasal grevin çok ötesine geçen eyleminizi yeni bir aşamaya taşıdınız. 23 Temmuz günü gerçekleşen oylamayla kararlılığınızı ve taleplerin altında yapılacak her türlü pazarlığa karşı duruşunuzu ortaya koydunuz.

Artık Amerikan sermayesinin önünde iki yol var: Ya taleplerinizi kabul edecek ya da bugüne kadar başvurduğu ayak oyunlarına yenilerini ekleyerek, belki de devlet desteğini arkasına alarak üzerimizdeki baskıyı artırmaya çalışacak.

Ancak çarşamba günü yapılan oylama bir kez daha göstermiştir ki; önemli olan sermayenin ne yaptığı ya da planladığı değil, biz işçilerin iradesidir. Bu irade, günlerdir ilmek ilmek örülen ayak oyunlarını boşa çıkarmış, Müdür Serdar Gökhan ve hizmetkârlarının yaratmaya çalıştığı algıyı yerle bir etmiştir.

Dost da düşman da görmüştür ki; TPI işçisi taleplerinin arkasındadır. Sermayenin yaratmaya çalıştığı algı yalanlara dayanmaktadır. Ancak burada yapılabilecek en büyük hata, rehavete kapılmak ve elimiz böğrümüzde kapitalistin

kendiliğinden diz çökmesini beklemek olacaktır. Bu hataya düşmek, sadece işverene zaman kazandırmak olur. Sermaye, bu zamanı sandıktan çıkan 516 “Evet” oyunu büyütme ve işçilerin aklını karıştırmak için kullanmak isteyecektir. Buna izin verilmemelidir.

Bizim yapmamız gereken, eksiklik ve zaafılarımızı hızla gidermek; kesin bir kazanım için yeni bir örgütlenme ve mücadele programı etrafında birleşmektir.

Bu doğrultuda bazı uyarı ve önerilerimizi paylaşmak istiyoruz:

- Grev oylamasına yansıyan iç çekişmeler bir an önce geride bırakılmalı. Oylamada “evet” ya da “hayır” demiş tüm işçilerin birliği daha güçlü bir zeminde yeniden inşa edilmelidir. Kişisel çekişme ve mücadelelerden kesin bir şekilde uzak durulmalı, bütün enerji ve dikkat iç birliğinin daha güçlü bir biçimde örgütlenmesine verilmelidir.

- İç birliğin daha güçlü, yıkılmaz bir örgütlülüğe dönüşmesi için bütün bölüm ve hatlarda komiteler kurulmalı, grev alanına sık gelemeyen arkadaşlarımız da dahil her bir işçi bir komitenin içinde yer almalı, bu komiteler üzerinden karar alma süreçlerine katılmalı, istem ve

taleplerini dile getirmelidir.

Bu konuda atılacak diğer bir adım bölüm komitelerine dayalı ve grev içinde öne çıkmış arkadaşlarımızın yer alacağı bir genel grev komitesinin oluşturulmasıdır. Bu genel komite artık temsilci ve sendika yönetimiyle birlikte grev ile ilgili kararların alındığı esas yer olmalıdır.

- Grev alanındaki gözcü sayısı, bu komitelerin planlamasıyla artırılmalıdır.

- Tüm İzmir’e sesini duyuran TPI grevi, artık ülke kamuoyunun gündemine daha fazla taşınmalıdır. Bu doğrultuda yeni bir eylem programı oluşturulmalı; gerekirse Ankara’da Çalışma Bakanlığı önüne bir yürüyüş düzenlenmeli ve sorunların çözümü doğrudan bakanlıktan talep edilmeli, aynı şekilde Amerikan Konsolosluğu gibi yerlerin önü eylem alanına çevrilmelidir.

- Petrol-İş Genel Merkezi greve olan desteğini daha açık biçimde göstermelidir.

- İşçilere yapılan ödemeler artırılmalı; hem maddi destek güçlendirilmeli, hem de sınıf dayanışması büyütülmelidir. Petrol-İş’in örgütlü olduğu işyerleri başta

olmak üzere, Türk-İş’e bağlı tüm sendikalarda “Bir yevmiyemi grevci işçilerle paylaşıyorum” adı altında bir dayanışma kampanyası başlatılmalıdır. Genel merkezin organizasyonuyla Petrol-İş’e bağlı işyerlerinde bildiriler okunmalı, destek eylemleri düzenlenmelidir.

- Sosyal medya üzerinden sefalet dayatmasına karşı yükselen sesimiz daha çok duyurulmalı, bunu sağlamak için gerekirse özel bir ekip oluşturulmalıdır.

- Amerikan tekelinin bu ülkenin işçisini ucuz iş gücü olarak gördüğü gerçeği, uluslararası kamuoyuna taşınmalıdır.

Grev, uluslararası sendikal birliklerin gündemine sokulmalı; Industriall gibi işçi haklarını savunduğunu iddia eden kuruluşlar harekete geçirilmelidir.

Bu tür bir eylem programı hızla tartışmaya açılmalı ve uygulamaya geçirilmelidir. Bilinmelidir ki; bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da Birliğimiz, işçilerin alacağı her türlü eylem kararının yanında yer alacak, birikim ve deneyimiyle mücadeleye yol göstermeye devam edecektir.

Petrokimya İşçileri Birliği

İstanbul ve Kayseri’de İşçi Okulu

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulları’nın yaz dönemi ikinci dersi, “Sendikalar ve Sendikal Bürokrasi” başlığıyla İstanbul’un iki yakasında ve Kayseri’de gerçekleştirildi.

26 Temmuz’da İstanbul Anadolu Yakası’nda yapılan sunumun ardından, 27 Temmuz’da Avrupa Yakası’ndaki derste, sendikaların tarihsel gelişimi, sınıf mücadelesindeki yeri ve sendikal bürokrasinin bu mücadeleyi nasıl engellediği ele alındı. Sunumda ayrıca, günümüz kapitalist

düzeninin işçi sınıfı direnişini ve örgütlülüğünü bastırmak için uyguladığı politikalara ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele yöntemlerine değinildi.

Her iki derste de farklı iş kollarından katılan işçilerle tartışmalar yürütüldü.

Kayseri’de gerçekleştirilen derste, sendikaların ortaya çıkış süreci ve tarihsel olarak sınıf mücadelesinde oynadığı rol aktarıldı. Sunumda, sermayenin işçi sınıfı içerisindeki

Truva atı olarak tanımlanan sendikal bürokratik kastın, işçi mücadelesini nasıl sekteye uğrattığı vurgulandı. Bu bürokrasiyi yıkmak için yeni Greiflar’a ve Metal Fırtınalar’a ihtiyaç olduğu ifade edildi.

Ayrıca, sendikal mücadelenin sınırlarına işaret edilerek, “Bu açıdan önemli olan, sendikal mücadelenin aşılması ve burjuvaziye karşı politik bir mücadele yürütülmesidir.” denildi.

Kapitalizm: Örgütlü bir cinayet şebekesi

Bu ülkede işçi sağlığı ve iş güvenliği sorunu bugün ağırlıklı olarak adına “kaza” dedikleri cinayetlerle gündeme geliyor. Hatta, o sınırlarda düşündüğümüzde bile sorunun gündeme gelmesi için Soma’da, Davutpaşa’da olduğu gibi toplu cinayetlerin ya da son olarak Eskişehir’deki orman yangınında olduğu gibi dramatik ölümlerin yaşanması gerekiyor.

Oysa, Türkiye’de her gün yaklaşık 10 işçi adına “kaza” denilen cinayetlerde hayatını kaybediyor. Bu cinayetlerin birçoğu sermaye medyası için haber değeri bile taşıyor. Meslek hastalıklarıyla, dayattıkları açlık ve sefaletin yol açtığı sorunlarla, yarattıkları psikolojik ve sosyal sorunların sonuçlarıyla milyonlarca işçinin adım adım ölüme sürüklenmesi ise onlar için sorun bile değil!

Kapitalizm koşullarında bu yaşananların bir sorun olarak bile görülmemesinin nedenini anlamak hiç de zor değil. Çünkü kapitalizm daha fazla kâr ve rant uğruna canlı ve doğal yaşamı hiçe sayan bir sömürü düzeninden başka bir şey değil. Onun için işçi insan değil, makinanın basit bir parçası sadece. İşçi ile ilgili yapılan her türlü ödeme ise bir maliyet unsurundan

başka bir şey değil. Ve bu zihniyet tepeden tırnağa kapitalist düzenin iliklerine işlemiş durumda. Örneğin, Türkiye’de sözde bu konuları düzenlemesi için çıkarılan yasanın adı “İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu”. Onlar için “işçi”nin sağlığı değil, “iş”in sağlığı önemli olan. Yani önemli olan daha fazla kâr elde edebilmek sadece.

Sayırsız benzer örnekte olduğu gibi son olarak Eskişehir’de yangında hayatını kaybeden orman işçilerinin ölümü de bu anlayışın doğal bir sonucu. Yaptıkları işin riskleri kör gözlerin görebileceği kadar açıkken, işçileri koruyucu donanım ve ekipmanları olmadan sahaya süren bir kapitalist devlet gerçekliğidir karşımızdaki. Gerekli önemleri almayı gereksiz masraf olarak gören bu zihniyetin son beş yılda elde ettiği “faiz geliri” ise 6.2 milyar TL. Devletin ilgili kurumundan, işi doğayı ve dolayısıyla doğal yaşamı korumak olan Orman Genel Müdürlüğü’nden bahsediyoruz. İşçi ve emekçilerden kesilen vergilerle sahip olduğu bütçeyi gerekli önlemleri almak yerine faize yatıran bir kurumdan... Her fırsatta “faiz haram” diyen bir anlayışın tepesinde bulunduğu bir devletin kurumundan... Ve devlet, sözde sınıf ayrımını yapmadan vatandaşlarının

sağlığı ve güvenliğini sağlamakla yükümlü. Ama söz konusu olan kapitalist bir devletse, o da bir patron sadece. “Vatan-millet” edebiyatının arkasına saklanarak sömürü düzenini güvenceye alan ve kendisi de işçi sınıfını canı pahasına sömürmekten geri kalmayan çarkın bir dişlisi...

Ve en başta da söylediğimiz gibi, bu çark sadece neden olduğu dramatik ölümlerle işçi sınıfının yaşam hakkına saldırmıyor. Kurduğu çalışma rejiminin kendisi işçi sınıfının sağlığını ve dolayısıyla yaşamını hiçe sayan bir rejim. Yine son günlerin önemli bir sorunu olarak gündeme gelen işçilerin sıcak havalarda çalışmaya zorlanması kurulan bu çalışma rejiminin basit bir görünümü sadece. Gerekli önlemleri almadan, yol açabileceği riskleri umursamadan işçileri çalışmak zorunda bırakmak açık ki bir cinayet girişimidir. Bunun çok daha çarpıcı örneğini daha birkaç yıl öncesinde Covid-19 salgını sırasında yaşadık. O zaman da kârlarından feragat etmek istemeyen açgözlü kapitalistler kendilerine en steril, en güvenli ortamları sağlarken, işçilere her türlü riski göze alarak çalışmaya devam etmekten başka bir seçenek bırakmadılar.

“En çarpıcı görünümüleri birer toplu katliama dönüşen iş cinayetlerinde açığa çıksa da, kapitalist sömürü düzeninin kendisi işçi sınıfı için bir sağlık sorunudur. Kapitalizm, işçi sınıfının sağlığını ve canını hiçe sayan örgütlü bir cinayet şebekesidir. İşçi sınıfı için ise bu örgütlü cinayet şebekesini dağıtmaktan, insanlığın ve dünyanın geleceğini kurtaracak örgütlü bir toplum kurmaktan başka çıkış yolu yoktur.

Yine, meslek hastalıkları da çoğu durumda kapitalistlerin gereksiz masraf olarak gördüğü ve almadığı önlemler yüzünden yaşanan bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Fabrikada ağır yükler altında çalışan bir metal işçisi olması, masa başında çalışan bir beyaz yakalı işçi olması, bir hastanenin laboratuvarında çalışan bir sağlık işçisi olması ya da sokakta çalışan bir temizlik işçisi olması fark etmiyor. Her işin kendine göre gereklilikleri ve o işi yapan işçinin sağlığını gözeterek alınması gereken önlemler bulunuyor. Ama kapitalistler yarattıkları sahte ayrımlarla işçileri birbirine düşürürken, çalıştırdığı işçinin sağlığını umursamamak konusunda hiçbir ayırım yapmıyor. Bu önlemlerin her biri onlar için ne yapıp ne edip kaçınmaya çalıştıkları birer maliyet kalemi sadece.

İşyerlerinde mobbing ve türlü yöntemlerle hayata geçirdikleri baskıcı çalışma rejimi ile birlikte ülkede ve dünyada inşa ettikleri “sosyal ortam” da çoğu zaman farkında olunmasa da işçi sağlığının ayrılmaz bir parçasıdır. İşçiyi baskı altına alan, hata yapmaya zorlayan, kaza riskini artıran her girişim işçinin sağlığına yönelik açık bir saldırdır. Bunun için işçinin o an fiziki olarak zarar görmesi de

gerekmez. İşçi sınıfının geleceğe dair umutlarını çalmak, onu robotlaştırarak insanlıktan çıkarmak, kapitalistlerin işçi sağlığı konusunda en sinsi saldırısıdır. Etkisi çok daha uzun zaman dilimlerine yayılan bu saldırının sonuçları da sadece bu koşullarla karşı karşıya kalan işçiyi değil bütün toplumu etkiler.

Bu yanı sıra kapitalistlerin düşük ücret politikası bile bir işçi sağlığı sorunudur. İşçinin bir insan olarak ihtiyacı olarak fiziki, sosyal ve psikolojik gereksinimlerini karşılamasına engel olan, onu insanlık dışı koşullarda çalışmak ve yaşamak zorunda bırakan her girişim işçi sağlığına yönelik açık bir saldırdır.

Sonuç olarak, en çarpıcı görünümleri birer toplu katliama dönüşen iş cinayetlerinde açığa çıksa da, kapitalist sömürü düzeninin kendisi işçi sınıfı için bir sağlık sorunudur. Kapitalizm, işçi sınıfının sağlığını ve canını hiçe sayan örgütlü bir cinayet şebekesidir.

İşçi sınıfı için ise bu örgütlü cinayet şebekesini dağıtmaktan, insanlığın ve dünyanın geleceğini kurtaracak örgütlü bir toplum kurmaktan başka çıkış yolu yoktur.

Sıcak havada çalışmak neden zararlı? Nasıl korunmalı?

Havaların aşırı ısınmasıyla birlikte işçi sınıfı için çalışma koşulları da ciddi şekilde zorlaşmış durumda. Dış mekânda uzun süre güneş ışınlarına ve yüksek ısıya maruz kalan inşaat, tarım, taşımacılık, tersane gibi işkollarında ya da kapalı mekanlarda yeterli havalandırma sistemine sahip olmayan fabrika, ofis, depo vb. alanlarda yoğun çalışmak, beraberinde sıcak çarpması, baygınlık, kas rahatsızlıkları, deri döküntüsü gibi sağlık sorunlarını da beraberinde getiriyor.

Aşırı sığa maruz kalan durumlarda yüksek vücut ısı, terleme, yorgunluk, halsizlik, baş dönmesi, bilinç bulanıklığı ve kaybı, baygınlık, mide bulantısı, kas krampları ve ağrısı, astım, spazm gibi belirtiler artış gösterebiliyor. Vücutta su kaybından kaynaklanan bu belirtiler tansiyon, böbrek, kalp ve solunum sistemi hastalığı, şeker veya inme gibi kronik hastalıkları bulunan işçilerde daha yaygın olarak ortaya çıkıyor.

Bu sorunların yaşanmaması, tartışmasız bir şekilde çalışma koşullarının sağlıklı ve güvenli hale getirilmesi ile bağlantılıdır. Bu ise doğrudan kapitalist patronun sorumluluğundadır. Bu çerçevede tarım, inşaat, kargo gibi açık alanda çalışan işçiler için sıcak hava dalgalarına karşı özel koruma önlemleri alınmalı ve çalışma saatleri yeniden düzenlenmelidir. Sıcak dalgalarının sağlığa etkileri üzerine bilgilendirme çalışmaları

ve işyerlerinin bu çerçevede eksiksiz denetimleri yapılmalıdır. İşyerlerinde sıcaklık kontrolleri ve havalandırma sistemlerinin bakımı düzenli olarak yapılmalı, aşırı sıcaklık tespit edildiğinde üretime derhal ara verilmelidir. Çalışanların serinlemesi ve su içmeleri için mola süreleri yeniden düzenlenmeli ve işçilerin sebil gibi su kaynaklarına erişimi kolaylaştırılmalıdır. Bu saydıklarımız aşırı sıcaklar karşısında ilk elden alınması gerekli ve zorunlu olan en basit önlemlerdir. Oysa kapitalistler çoğu durumda kâr hırsı ile bu basit ve yasal olarak zorunlu önlemleri bile almaktan geri durmaktadır.

İş koşullarına bağlı gerekli önlemlerin alınmadığı durumlarda ise işçilerin çalışmaktan “kaçınma”, bir diğer ifade ile çalışmayı reddetme hakkı bulunmaktadır. İşçinin gerekli önlemler alınmadan çalışmayı reddetmesi patronlar için hiçbir şekilde haklı bir fesih nedeni oluşturmaz, yani bu nedenle patron işçiyi işten atamaz. Ancak, patronların yasa ve kural tanımaz tutumlarına karşı bu gibi durumları belgelemek önemlidir. Daha da önemlisi ise kapitalist patronların zorla çalıştırma girişimlerine karşı işçilerin haklarını örgütlü olarak savunabilmesidir. Haklarımızı bilmek ve bu hakları örgütlü bir şekilde kullanmak, sağlığımızı hiçe sayan kapitalistler karşısında işçi sınıfının en önemli korunma yöntemidir.

HTŞ rejimi: Halklara cellat, ABD ve İsrail'e uşak

Bir halklar mozaigi olan Suriye ABD, İsrail, AKP rejimi ve Körfez şeyhlerinin kışkırttığı savaşa çekertildi. Yüz binlerce kişi öldürüldü, milyonlarca kişi yerinden yurdundan edildi. ABD emperyalizmi bu yıkımın üstüne Suriye'ye boğucu bir ekonomik ambargo uyguladı. Tüm işçi ve emekçiler derin bir yoksulluğun içine itildi.

Tüm bunları Beşar Esad liderliğindeki Baas yönetimini yıkıp, İsrail'e uşaklık edecek Amerikancı bir rejim kurmak için yaptılar. Bunun için yüz milyarlarca dolar harcadılar. Dünyanın en az 80 ülkesinden cihatçı teröristi toplayıp Suriye halklarının üstüne saldılar. 14 yıl süren savaşın ardından uğursuz hedeflerine ulaştılar. Böylece Suriye vahşet çağına itildi. Zira işbaşına getirilen HTŞ ve onun gibi 40 çetenin tümü El-Kaide ve İŞİD artığıdır.

Kurdukları ucube rejimin başına eski İŞİD şeflerinden Muhammed el Colani (Ahmet Şara) adlı sicilli bir katili oturttular. Irak'ta en az

2500 sivilin katledilmesinden sorumlu olarak aranıyordu. ABD Colani'nin başına 10 milyon dolar ödül koymuştu. Ancak riyakârlıklarını sergilemeleri çok sürmedi. Başına ödül koydukları bu azılı teröristi eğittiler. Sakalına şekil verdiler, takım elbise giydirdiler, kravat taktırdılar ve onu "Suriye Cumhurbaşkanı" yaptılar.

İŞİD zihniyetli cihatçılar 14 yıl boyunca Suriye'de sayısız iğrenç katliam gerçekleştirdiler. İnsanlara hakaret ettiler, onur kırıcı muamele yaptılar. Kafa kestiler, karın deştiller. Mezhepsel ya da dinsel kimliği kendilerinden farklı diye insanları en vahşi yöntemlerle öldürdüler. Diri diri yaktılar. Kafeslere doldurup suda boğdular. Akıl almaz işkence yöntemleri uyguladılar. Kadınları pazarlarda sattılar vb...

İnsanlığa karşı işledikleri bu suçları saklamadıkları gibi videosunu çekip sosyal medyadan servis ettiler. Yaptıklarıyla övündüler. Ne de olsa arkalarında batılı emperyalist devletler vardı. Katar, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi orta çağ artığı rejimler de

milyar dolarlar akıttılar. Önce AKP-Fethullah Gülen cemaati koalisyonu, ardından AKP-MHP rejimi bu katil sürülerine her türlü desteği sundu.

Cihatçı zihniyetin temsilcileri 8 Aralık 2024'te Suriye'de işbaşına getirildi. Daha önce örgüt olarak işledikleri suçları artık "devlet" adı altında işliyorlar. İlk günden Alevi katliamına başladılar. Şiileri, İsmailileri, Ezidileri, Dürzileri, kimi zaman Hristiyanları, bazen de cihatçı olmayan Sünnileri hedef aldılar. Geçtiğimiz Mart ayında Alevi katliamını soykırım boyutuna vardırıdılar. HTŞ çeteleri Alevilere yönelik saldırılarını hâlâ sürdürüyor.

Bu katil sürüleri 13 Temmuz'da bu kez Dürzilere karşı büyük bir saldırı başlattılar. Arap aşiretlerinden devşirdikleri tetikçileri de kullanarak, Süveyda kentini yakıp yıktılar. Dürzilere onur kırıcı vahşi muameleler yaptılar. Sadece evleri ve araçları değil, insanları da yaktılar, toplu şekilde kurşuna dizdiler. Bu ve benzeri sayısız suç işlediler.

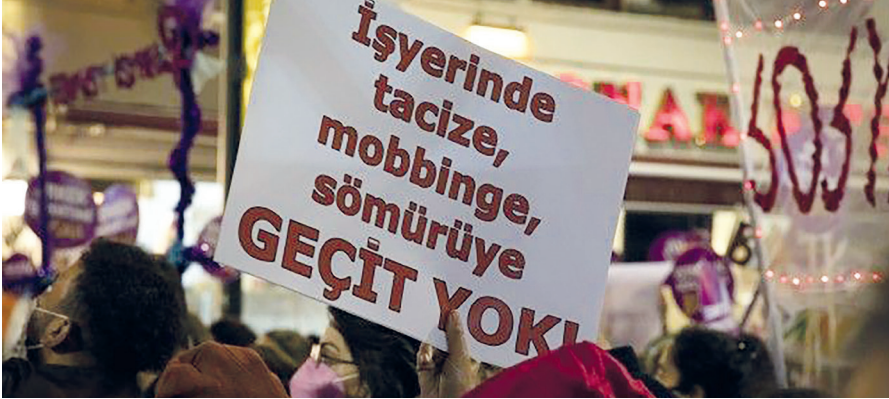
Dürziler silahlarını teslim

etmemişlerdi. Güçleri yettiğince HTŞ'nin saldırılarına direndiler ancak katliamı önleyemediler. Zira kentte yaşayan nüfusun neredeyse yarısı kadar katil Süveyda kentine saldırmıştı. Bu suçları işleyen HTŞ rejimine en açık desteği veren yine AKP-MHP rejimi oldu. HTŞ'ye verdiği desteği kesmesin diye Trump'a yalvardılar. İşçi ve emekçileri sefalet iten saray rejimi, HTŞ için ise kesenin ağzını hep açık tutuyor.

Cihatçılar güya "Allah ve din" için savaşıyorlar. Oysa yaptıkları her şey Gazze'de soykırım yapan İsrail'e hizmet ediyor. Güya Dürzileri korumak isteyen soykırımcı Netanyahu hükümeti, işgal ettiği Suriye topraklarını genişletti. Süveyda katliamının ardından Fransa'da görüşen HTŞ ile İsrail temsilcileri anlaşma yaptılar. Colani çetesi İsrail'e istediği her şeyi verdi. İşgal edilen Suriye toprakları İsrail'e bırakıldı. Suriye halklarını en vahşi yöntemlerle katleden HTŞ rejimi, İsrail'in ayakları altına bir paçavra gibi serildi. Zira HTŞ gibi örgütler tam da bunun için kurulup halkların üzerine salınıyor.

İşyerlerinde baskı, taciz ve mobbing artıyor

“Çalışma yaşamında olağan hale getirilmeye çalışılan bu saldırıların karşısında durmak, insanca bir yaşamı savunmanın ayrılmaz bir parçasıdır. Baskıya, tacize ve mobbinge karşı ancak susmayarak, bu saldırılara maruz kalan ve susmayan arkadaşlarımızın yanında durarak, birliğimizin gücüne inanarak karşı koyabiliriz.”

Ekonomik krizin faturası derinleşiyor, birçok hakkımız gasp ediliyor, ücretlerimiz eriyor, çalışma koşullarımız ağırlaşıyor. Bütün bunlarla birlikte baskı, taciz ve mobbing de gittikçe artarak, çalışma yaşamında “olağan” hale gelmiş durumda.

Mobbing, esas olarak kapitalist ve temsilcileri tarafından bir ya da daha fazla işçiye sistematik olarak uygulanarak, böylece yıldırma, iradesiz kılma ve boyun eğdirmeyi amaçlayan bir baskı türüdür. Mobbing ile çoğu zaman amaçlanan, işçinin haklarını talep etmeden kendi “rızası” ile işten çıkması ya da kendisine dayatılan çalışma koşullarına

rıza göstermesinin sağlanmasıdır. Açgözlü kapitalist patronların kıdem ve ihbar tazminatı gibi vermekle yükümlü oldukları hakları gasp etmek için uyguladıkları bu taciz biçimi özellikle son dönemde giderek yaygınlaşmaktadır.

Genel anlamda tehdit edici, rahatsızlık verici, toplumsal yaşama ve etik kurallara uygunsuz davranışlar olarak tanımlanan taciz ise farklı biçimleriyle, krizin derinleşmesi ve çalışma koşullarının ağırlaşmasıyla birlikte çalışma yaşamında da artmaya devam ediyor.

Mobbingle Mücadele Derneği’nin 2023 yılı verilerine göre, mobbing şikayetleri 2022 yılına oranla

yüzde 40 artmış durumda. Tabii bu oran sadece resmi şikayetleri yansıtır. Gerçek verilerin korkunç boyutlara ulaştığı ise tartışmasız. Taciz ve mobbinge en ağır şekilde maruz kalan kesimi ise kadın işçiler oluşturuyor. Cinsiyet Eşitliği Politikaları Derneği’nin verilerine göre, çalışma yaşamında şiddet ve tacize uğrayan kişilerin yaklaşık üçte biri birden fazla şiddet türüne maruz kalmıştır. Bu oran erkeklerde yüzde 29,6 iken kadınlarda yüzde 34,1’dir.

Açgözlü kapitalistler bu sistematik saldırılarla bir yandan kâr hırsı uğruna daha fazla işi daha az işçiye yaptırıyorlar. Diğer yandan azgın sömürüye, düşük ücretlere, hak gasplarına, kölelik koşullarına itiraz etmeyecek, itaatkâr bir işçi ordusu yaratmayı hedefliyorlar. Ataerkil anlayışın kadına dayattığı ikincil konum sayesinde kadın işçiler bu saldırıların daha “kolay” hedefi oluyorlar. Sadece işçi oldukları için değil kadın oldukları için de evde, sokakta vb. olduğu gibi işyerinde de baskı ve tacize maruz kalıyorlar.

Kadın işçiler psikolojik, sözlü,

fiziksel tacizin ötesinde cinsel tacize de maruz kalıyorlar. Erkek egemen sistemin değer yargıları nedeniyle yaşadıkları tacizi çoğu zaman suçlu bulunma kaygısıyla anlatamıyorlar.

Bunların yanı sıra kadın işçilere bant başında daha hızlı çalışması için bağırılıyor, hakaret ediliyor. Kadın işçiler doğum izni, süt izni gibi haklarını kullandıkları için işsizlikle tehdit ediliyorlar. Evlenip evlenmeyeceğine, çocuk yapıp yapmayacağına, yürümesine, konuşmasına dahi karışılıyor. Tüm bunları yaşayan kadın işçiler her gün baskı, mobbing ve tacizin de en ağırlıyla yüz yüze kalıyorlar.

Tüm bunlar karşısında direnmek ve örgütlenmek dışında bir çıkış yolu bulunmuyor. Çalışma yaşamında olağan hale getirilmeye çalışılan bu saldırıların karşısında durmak, insanca bir yaşamı savunmanın ayrılmaz bir parçasıdır. Baskıya, tacize ve mobbinge karşı ancak susmayarak, bu saldırılara maruz kalan ve susmayan arkadaşlarımızın yanında durarak, birliğimizin gücüne inanarak karşı koyabiliriz.

Ayşe Tokyaz ve katledilen kadınların hesabını sormak için...

22 yaşındaki üniversite öğrencisi Ayşe Tokyaz vahşice katledildi. Tıpkı Özgecan Aslan, Münevver Karabulut, Ayşenur Halil, İkbâl Uzun ve katledilen tüm kadınlar gibi Ayşe’nin ardından da derin bir acı ve büyük bir öfke içindeyiz. Bu kez Ayşe için yas tuttuk ve cinayetin arkasındaki alışkın olduğumuz ihmaller ve umursamazlıklar zincirine bir kez daha öfkelenedik.

Ayşe’nin katili Cemil Koç, daha önce eski sevgilisi Ejegül Özerova’nın altıncı kattan “düşerek” ölümüyle ilgili birinci dereceden şüpheli olmasına rağmen serbest bırakılmış; Ayşe’nin kardeşinin yaptığı

şikayetler, Koç’un eski çalışma arkadaşları olan polisler tarafından görmezden gelinmişti. Göz göre göre gelen bir kadın cinayeti daha engellenmek yerine neredeyse teşvik edildi.

Cemil Koç, tıpkı diğer kadın katilleri gibi, iktidarın yürüttüğü kadın düşmanı politikalarından, şiddeti meşrulaştıran söylemlerden ve caydırıcı cezalar yerine cezasızlığı teşvik eden uygulamalardan cesaret buldu. Ve böylece bir kadının daha hayatı elinden alındı. Bu olay bir kez daha Türkiye’de yaşayan kadınların can güvenliği için devletin hiçbir somut güvence sunmadığını, faillerin ise

sistematik biçimde korunduğunu gözler önüne serdi.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun verilerine göre 2025’in ilk altı ayında 336 kadın erkekler tarafından katledildi, 145 kadın ise “şüpheli” bir şekilde hayatını kaybetti. Ayşe yalnızca bu kadınlardan biri.

AKP iktidarı, biz emekçi kadınları ve genç kadınları yoksulluğa, güvencesizliğe ve ağır yaşam koşullarına mahkûm ederken; kadınları ikinci cins gören, şiddeti meşrulaştıran bir zihniyeti topluma dayatıyor. İstanbul Sözleşmesi’nden çıkılması, kadınların yaşam güvencesine açık bir saldırıydı. Ayşe gibi nice

kadının şikayetlerinin ciddiye alınmaması, Ejegül Özerova’nın ölümü gibi dosyaların “intihar” adı altında kapatılması; cezasızlık politikasının nasıl hâkim hale geldiğini anlatan örnekler oluyor.

Ayşe Tokyaz’ın da katledilen diğer kadınların da hesabını sormak için mücadeleyi büyütmeliyiz. Kadına yönelik şiddete karşı cezasızlık politikasının son bulması; kadını aşağılayan, emeğini sömüren, hayatını değersizleştiren bu çürümüş sömürü düzeninin değiştirilmesinden geçiyor. AKP iktidarına ve onun temsilciliğini yaptığı bu eşitsiz ve baskıcı düzene karşı, örgütlü mücadele kadınlar için tek gerçek seçenektir.

12 Eylül sonrasının 2 genel grev denemesi:

3 Ocak 1991 ve 20 Temmuz 1994 eylemleri

“Zayıf ya da güçlü, başarılı ya da başarısız, tekil ya da genel, az çok ciddi her kitle eylemi önemli deneyimler ortaya çıkarır. Onları değerlendirmek, sonrası için dersler çıkarmak gelecekteki mücadelenin başarısı için temel bir ön koşuldur.”
(20 Temmuz dersleri- Eksen Yayıncılık)

Türkiye işçi sınıfı mücadelesi tarihinde önemli bir yere sahip olan kamu işçilerinin toplu sözleşme sürecinde yaşananlar, genel grev tartışmalarını bir kez daha gündeme taşıdı. Sendika bürokratları neredeyse ağız birliği etmişçesine genel grev sözcüğünü dahi telaffuz etmese de, ardı arkası kesilmeyen iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılar ile bu saldırılara karşı ortaya çıkan tekil direnişlerin yetersiz kalması, genel grev fikrini canlı tutmaya devam ediyor.

Her ne kadar yasalar genel grevi yasaklasa da sendikal bürokrasi, geçmişte zaman zaman tabandan gelen basıncın etkisiyle fiilen bu tanıma yaklaşan eylem kararları almak zorunda kaldı. 12 Eylül darbesi sonrasındaki ilk ciddi genel grev denemesi ise işçi hareketinin yeniden yükselmeye başladığı bir dönemin doruk noktalarından biri olan Zonguldak Madenci Yürüyüşü’nden bir gün önce, 3 Ocak 1991’de gerçekleşti.

1989 baharında kamu işçilerinin toplu sözleşme sürecinde başlayan ve 1990 yılı boyunca süren Bahar Eylemleri, ANAP iktidarının emek düşmanı politikalarına karşı işçi hareketinin kitlesel yanıtıydı. Bu dönemde Zonguldak madencilerinin

milan direnişiyle doruğa ulaşan mücadele, Türk-İş yönetimini genel eylem kararı almak zorunda bıraktı. Ancak alınan karar, sendikal bürokrasi tarafından bir genel grev yerine, işe gitmeme ve evde oturma biçiminde pasif bir eyleme dönüştürüldü. O dönemin deyimiyle, bir mücadele gününden çok “pijamalı bir soytarılığa” çevrildi.

Neredeyse iki yıldır süren, yaygınlaşan ve özellikle Zonguldak direnişiyle militan bir nitelik kazanan işçi hareketi, tam da “genel grev” günü evlerine kapatıldı. 3 Ocak eylemi sınıf hareketini ileri taşımadıysa da, sendikal bürokrasinin böylesi bir mücadelenin yürütücüsü olamayacağını bir kez daha göstermesi açısından öğretici oldu.

Ertesi gün başlayan Zonguldak Madenci Yürüyüşü, 3 Ocak’ın yarattığı hayal kırıklığını silmiş olsa da, işçilerin Mengen barikatlarında yine sendikal bürokrasinin ihanetiyle geri dönmek zorunda kalması ve ardından başlayan Körfez Savaşı, bunu bahane eden iktidarın grev ve eylemleri yasaklaması işçi hareketinde bir duraklama dönemi başlattı.

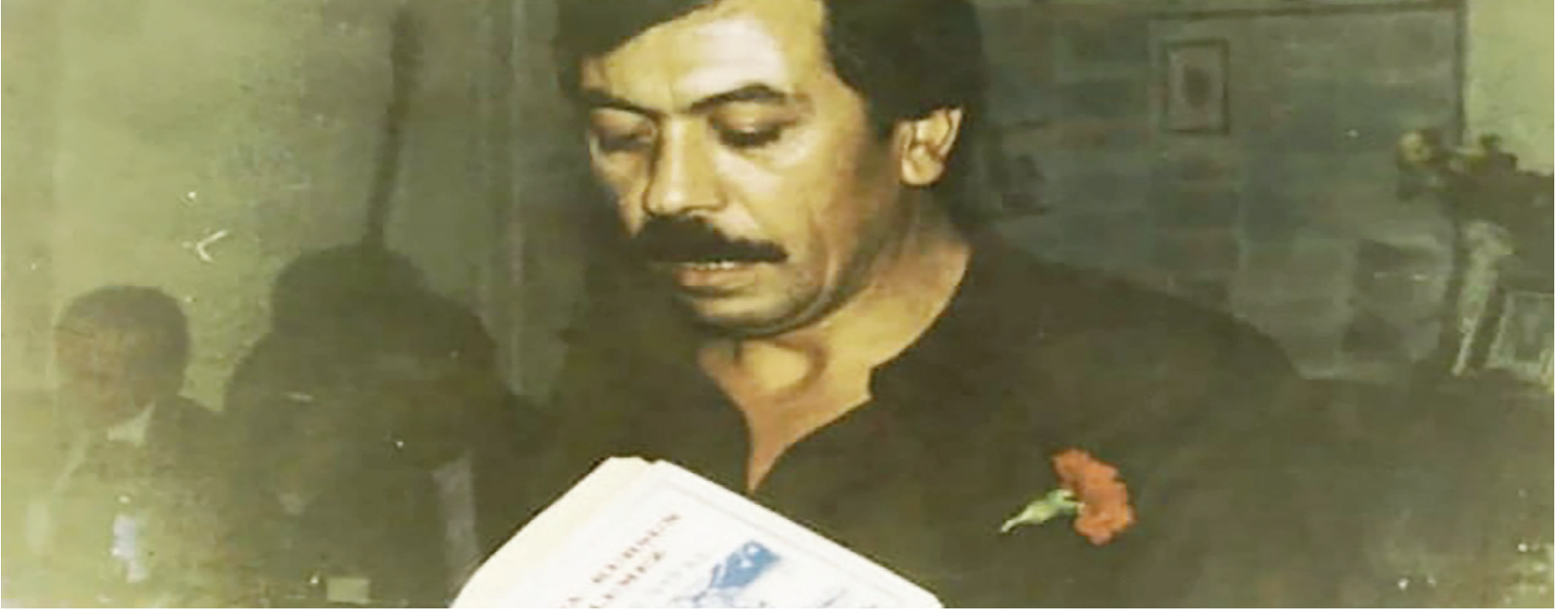
Buna rağmen, 1993 ve 1994 yıllarında işçi hareketi farklı biçimlerde varlığını geliştirerek sürdürdü. Bu yıllar arasında çok sayıda grev, direniş ve eylem gerçekleşti. 1994’te uygulanan ekonomik program çökünce, “5 Nisan Kararları” adıyla bilinen ve işçi sınıfının kazanımlarına ağır saldırılar içeren bir kemer sıkma paketi devreye girdi. Bu kararlara karşı gelişen toplumsal tepki, Türk-İş’i bir kez daha genel eylem çağrısı yapmaya itti. Bu sefer 1993’te kurulan ve Çalışanların Ortak Sesi Demokrasi Platformu diye adlandırılan emek örgütlerinin bulunduğu platform eylemin esas çağrıcısı oldu. 20 Temmuz 1994’te genel eylem kararı alındı.

Ancak bu eylem, 3 Ocak ile karşılaştırıldığında nispeten işçi hareketinin daha durgun olduğu bir atmosferde gerçekleşti. 3 Ocak’a kıyasla en önemli avantajı ise 5 Nisan kararlarının işçi sınıfı ve emekçilerde yarattığı öfke ve tepkinin büyüklüğüydü. Ancak Türk-İş yönetimi başta olmak üzere birçok sendika alınan kararları yerine getirmedi. Bürokratlar, engelleyemedikleri eylemi başarısız kılmak için ellerinden geleni yaptılar. “Bu daha başlangıç”

sloganıyla yola çıkan eylem, hedeflerine ulaşmakta zayıf ve etkisiz kaldı. Her ne kadar birkaç ay sonra, yine tabanın baskısıyla Ankara’da yüz binlerin bulunduğu büyük bir eylem gerçekleşmiş olsa da, başarısız genel grev denemesi, işçi hareketini 1984’ten beri bir çözüm olarak öne çıkan topyekûn direniş ve genel grev fikrinden uzaklaştırdı.

Bu iki genel grev denemesi ardından bıraktığı en önemli ders, güvenilir bir önderlik ve buna dayalı bir örgütlülük olmadan, işçilerin öfkesi, tepkisi ve mücadele isteği ne kadar güçlü olursa olsun, genel grev gibi tarihsel önemde bir mücadele aracının başarıya ulaşmasının zor olduğunun görülmesidir.

Bugün işçi sınıfı, bir kez daha çok yönlü ve yoğun bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya. Bu saldırıların püskürtülmesinin ancak sınıfın genel eylemi, yani bir genel grevle mümkün olduğu her geçen gün daha da netleşiyor. Bu durumda, geçmişin derslerine yaslanarak yerine getirilmesi gereken en temel görevi sınıfın tabandan örgütlenmesinin başarılması ve böylece sendikal bürokrasinin hareket üzerindeki zayıflatıcı etkisini kırması oluşturunuyor.

Yarınlar için direnenlerin şairi: Adnan Yücel

*“Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar bir gün
Zulüm biter.
Menekşeler de açılır üstümüzde
Leylaklar da güler
Bugünlerden geriye,
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar için direnenler...”*

Adnan Yücel; direnişin, emekçilerin, yoksul halkın ve ezilenlerin şairidir. 1953 yılında Elazığ’ın Karakoçan ilçesinde, işçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk ve ortaöğrenimini burada tamamladıktan sonra, 1975 yılında Diyarbakır Eğitim Enstitüsü’nü bitirdi. Bir yandan öğretmenlik yaparken, diğer yandan Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Bölümü’ne kaydoldu. Bu dönemde yazdığı şiirler çeşitli gazete ve dergilerde yayımlanmaya başladı.

İlk kitabı olan “Kavgalara Sözlünen Sevdâ” ile toplumun iliklerine kadar işlemiş yoksulluğu, isyanı ve mücadeleye olan inancı anlattı. Böylece şiirleriyle unutulmazlar arasına katıldı.

*“...on yaşında büyürse insan
Alın terini yerse damla damla
ve on beşinde
çekerse elli yaşın çilesini
böyle olur işte
isyan bıçağı yapar*

*saplar kahpeliklere sesini
yüreğini ve şiirlerini
saplar soygunlara
vurgunlara ve karanlıklara...”*

Adnan Yücel, 24 Temmuz 2002’de kansere yenik düşene kadar şiirleriyle işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların sesi oldu. Şiirlerinde sınıfsal çelişkileri ustalıkla işledi. Amacı yoksulluğu dramatize etmek değil, gerçekleri anlatmak ve dünyanın nasıl değişebileceğini göstermekti. Ezenlerle ezilenler arasındaki savaşı, yoksullaşan, ezilen insanların, çocukların, gençlerin hikâyelerini dizelerine taşıdı.

*“Eğer varsa tezgâhın birinde kan!
Kırılan bir kaval kemiğinin
Çatırtısı geliyorsa dişlilerden!
Ya bir kolundur parçalanın
Dönen çarklar arasında,
Ya da bir parmağındır havada
uçuşan
Keskin doğrama bıçaklarında...”*

Adnan Yücel, emekçilerin hikâyesini anlatmakla yetinmedi; onların direnişini bir kurtuluş müjdesi olarak sundu. Yaşamı boyunca zulme karşı direnmeyi, örgütlenmeyi ve dayanışmayı şiirin diliyle aktardı.

1970’li yıllarda güçlenen sınıf hareketi ve devrimci mücadele

onun için ilham kaynağıydı. 12 Eylül karanlığının, kitle hareketini ezmeye, devrimci hareketi boğmaya çalıştığı yıllarda yılgınlığa düşenlere, teslim olanlara, düzenle uzlaşanlara karşı bir silahtı onun şiirleri.

“Her şey bitti” diyenlere, zulüm devam ettiği sürece direnişin de bitmeyeceğini hatırlatan bir silah.

“Yaralar erken sarılmalı, bir an önce sulanmalı bu çatlayan toprak” diyerek mücadele çağrısı yaptı. Hapishanelerde, işkencelerde susturulmak istenen devrimcilerin sesi oldu. Devrim ve sosyalizme olan inancını hiç kaybetmedi.

Onun şiirleri insanlığın kurtuluş mücadelesinde barikat oldu, umut oldu, inanç oldu. Karanlığa karşı ışık, yılgınlığa karşı direniş oldu.

Onun yazdığı gibi *“Ne kırlarda direnen çiçekler ne de kentlerde devleşen öfkeler henüz elveda demedi.”*

İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesi sürdüğü sürece onun şiirleri mücadele edenlere, direnenlere güç vermeye devam edecek. Sanatın mücadeleye buluşmasında, direnişin şiirle çağrılmasında Adnan Yücel’in yeri ve şiirleri hiçbir zaman unutulmayacak.

Adnan Yücel, emekçilerin hikâyesini anlatmakla yetinmedi; onların direnişini bir kurtuluş müjdesi olarak sundu. Yaşamı boyunca zulme karşı direnmeyi, örgütlenmeyi ve dayanışmayı şiirin diliyle aktardı.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

*senin sesin,
senin soluğun!*

Bu sessizliği kabul etmiyoruz!

Türk Metal üyesi işçiler yazdı...

Türk-İş Konfederasyonu'na bağlı Petrol-İş Sendikası üyesi TPI işçisi kardeşlerimiz sözleşme sürecinde haklarını alabilmek için 80 günü aşkındır grevde.

Türk Metal üyesi işçiler olarak aklımıza şu geliyor. Aynı konfederasyona bağlı olmamıza rağmen, Türk-İş'e

bağlı sendikalardan başta Türk Metal olmak üzere henüz bir destek ziyareti ya da açıklama yapılmadı. Bu sessizliği kabul etmiyoruz. İşçi dayanışması sadece sözde kalmamalı. Direnenlerin yanında durmakla anlam kazanır. TPI işçilerinin direnişi hepimizin mücadelesidir. Sendika

yöneticilerinin değil, işçilerin birliği gerçek gücü gösterir.

Bizler, Türk Metal üyesi işçiler olarak omuz omuza mücadelemize devam edeceğiz. Sınıf dayanışması bunu gerektirir. Türk Metal ağaları da kimin yanında olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Gemi Söküm'de çalışma ortamı uygun hale gelene kadar ücretli izin verilsin!

Ege İşçi Birliği yazdı...

Aliağa Gemi Söküm, en ağır iş kollarından biridir. Denetimsizlik, alınmayan işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri, yaşanan iş kazaları ve hesabı sorulmayan iş cinayetleri, Gemi Söküm patronlarında ciddi bir rahatlık oluşturmuştur.

Hava koşullarının Gemi Söküm'deki çalışma şartlarıyla doğrudan ilgili olduğu geçmiş

deneyimlerle sabittir. Bu koşullar çoğu zaman işçiler için ciddi sorunların önünü açmaktadır. Bugün yaşanan aşırı sıcak hava da Gemi Söküm işçileri açısından ciddi bir risk barındırmaktadır. İşin dışarıda, güneş altında yapılması; kesim işleminin alevle birleşmesi; ortaya çıkan zehirli toz ve duman ile birleştiğinde, sıcak

havalarda çalışmak Gemi Söküm işçileri için hayati risk anlamına gelmektedir.

Daha önce benzer koşullar birçok kazaya neden olmuş, iş cinayetlerinin büyük bir bölümü yaz aylarında, hava sıcaklıklarının en yüksek olduğu dönemlerde gerçekleşmiştir.

Buradan Gemi Söküm patronlarına

ve Çalışma Bakanlığı'na çağrımızdır:

İşçi hayatı kârdan daha değersiz değildir. Hava sıcaklığının 45-50 dereceye dayandığı bu koşullarda işçilere ücretli izin verilmeli ve gerekli güvenli çalışma ortamı sağlanana kadar üretim durdurulmalıdır. Aksi takdirde, bu şartlarda yaşanacak her olayın birincil sorumlusu siz olacaksınız.

Gemi Söküm işçisi dostlar; Bu çalışma ortamının sıcak havalarda ne kadar tehlikeli olduğunu en iyi bilen sizlersiniz. Her şirkette aynı sorunları yaşıyorsunuz. "Sıcak havalarda ücretli izin verilsin" talebini yükseltmeli, uygun çalışma koşulları sağlanana dek üretimi durdurmalısınız.

Yangınlar üzerine birkaç satır...

Bursa'dan bir tekstil işçisi yazdı...

Öncelikle, yangınlarla mücadele ederken yaşamını yitiren kardeşlerimize Allah'tan rahmet, yakınlarına başsağlığı diliyorum. Bursa Gürsu'da cumartesi akşam üzeri başlayan orman yangınının hemen dibindeki sanayi bölgesinde çalışıyorum. 3/11 vardiya çıkışında servislere binip yola çıktığımızda trafik öyle yoğun ki, araçlar bir adım bile ilerleyemiyordu. Polisler yolu trafiğe kapatmış, araç geçişine müsaade etmiyordu. Biz de “yangın bölgesine giden itfaiye araçları, ambulanslar, kumanya götürülenler” diyerek araç içinde sakın sakın bekliyorduk.

Yaklaşık bir saatin sonunda, polis ordusunun arkasından 50'ye yakın

çakarlı aracın süzülerek geçişiyle, ulaştırma bakanının “itibardan tasarruf olmaz” şovu yüzünden beklediğimizi anlayınca, servis içinde sinkaflı cümleler birbirini izledi. Nihayet yol bakanın gösterişli şovunun sona ermesiyle trafiğe açıldı.

Yolda görsek tanımayacağımız bakana bu koruma ordusu nedir kardeşim böyle?

Gerekli söndürme araçlarının yetersizliği yüzünden her yaz memleketin ormanları cayır cayır yanıyor, canlarımız alevler içinde kavrulup küle dönüyor; bu israf, bu şatafat, bu şehvet nedir böyle?

Lafa geldi mi “Allah'tan başka kimseden korkmayız” diyorsunuz,

icraata gelince yüzlerce lüks araçlık koruma ordusuyla geziyorsunuz.

Bursa Orhaneli-Harmancık arasında tarihin en büyük yangınıyla boğuşulurken, en büyüğünüzden en küçüğünüze kadar hiçbiriniz, koruma ordularınızla yaptığınız Audi-Mercedes şovlarından geri durmuyorsunuz.

Memleket insanı, sizin beceriksiz idareniz yüzünden uyguladığınız sözde ekonomik programların bedelini en ağır şekilde öderken, ekonominin içler acısı hale gelmesinin müsebbibi olan bürokrat takımı, şehvetli yaşamlarından zerre kadar ödün vermiyor.

Kameralar karşısında “büyük devlet” masalları anlatmakla büyük

devlet olunmaz.

23 yıldır içini oyduğunuz devlet, reflekslerini kaybetmiş; yangında, selde, depremde yarayı sarmak yerine IBAN numaraları paylaşılır hale gelmiştir. Yarayı sarmak yine cefakâr milletimizin dayanışmasına kalmıştır.

Milletin devletine en çok ihtiyaç duyduğu zamanda IBAN numarası paylaşacaksanız, size ne gerek var ki?

Fabrikanın birinde 10 kişi eylem yapsa yüzlerce kolluk kuvvetini, TOMA'yı, panzeri sermayedarları korumak için fabrika önlerine dikiyorsunuz, ama iş yangın, sel, deprem gibi afetlere gelince pek beceriksiz oluyorsunuz.

6 Şubat depremlerinde koordinasyonsuzluk yüzünden binlerce vatan evladı enkaz altında can verdi, “mukadderat” dediniz.

Binlerce maden işçisi göçük altında son nefesini verdi, “fitrat” dediniz.

Yangınlarda gerekli araç ve teçhizat eksikliği bağıra bağıra ortadayken, ihaleyi belediyelere yıkarak sorumluluktan sıyrılmaya çalışıyorsunuz.

23 yılın sonunda gördüklerimizden sonra, AKP zihniyeti ve yandaş şürekâsı bu ülkenin başına gelmiş en büyük felakettir.

İlk seçimde yandaşlarıyla birlikte bu zihniyeti sandığa gömmek farz olmuştur.

Yangına karşı iktidarın müdahalesi depremde olduğu gibi yine yetersiz kaldı...

Bursa Gürsu'dan bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

Son dönemde yaşanan yangınların en büyüklerinden biri Bursa'da yaşandı. Yangınlara gerekli müdahale yapıp yapılmadığı bir kez daha tartışılıyor. Ben sizle bölgeden gözlemlerimi paylaşacağım.

Yangın ilk başladığı ve yavaş yavaş genişlediği zaman birkaç kez helikopterle müdahale edildi

ama sonrasında hava müdahalesi olmamış. Üstelik hava halen aydınlık olmasına rağmen...

Saat 19.00 gibi yangın dağın kuzey tarafını aşınca Gürsu yönünde az az alevler görünmeye başladı.

Sonra köy grubuna mesaj geldi.

Köylüler ilaç tankerlerini alıp

Dışkaya'ya yardıma gitsin diye...

Jandarmanın talimatı diye geçti, hava aydınlık olmasına rağmen havadan müdahale kesilmişti.

Alevler yükselmeye devam etti.

Çok hızlı ilerliyordu, karadan müdahaleye başlandı. Yolda hareketlilik vardı, buradan bakınca da görünüyordu.

En baştaki gibi helikopterle su

dökülmeye devam edilseydi, erken sönme ihtimali vardı.

Ancak alevler tepeden aşağı inip yaşlı çam ağaçlarına geldikten sonra hızını artırdı. Koca bir arazi yangına teslim olup alevler yerleşim yerlerini tehdit ederken devlet kurumlarının yangına müdahalesi tıpkı depremde olduğu gibi yine yetersiz kaldı...

Yaşamak bu yangın yerinde...

Ülke yanıyor bir kez daha... Bir uçtan diğer uca kül oluyor. Açlığın ve yoksulluğun ağırlığını griye dönen, dumana boğulan, nefes alınmayan toprak tamamlıyor. Ormanlar, evler, köyler ateş topu içinde. Gökyüzünü koyu bir karanlık kaplıyor. Yanıyoruz bir kez daha ve izliyoruz yanıışımızı. Geçen yıl, ondan önceki yıl, daha önceki yıl olduğu gibi...

“Yetkililerin” ağzında aynı cümleler, aynı sahte üzüntüler... Haberler aynı, kameranın ekranına yansıyan görüntü, geçen alt yazı aynı. Olmayan uçak, alınmayan önlem, yetmeyen su, gece neden müdahale edilemeyeceği üzerine

uzun uzun açıklamalar ve “bile isteye yakıldı” düşüncesi de aynı. Tahliye edilen köyler, biten canlı yaşamı, kapkara olmuş hayat aynı.

Ölüyoruz bir kez daha, birer birer. Ormanlar, ağaçlar, otlar, çalı-çırpı ne varsa kara bir bulut olup göğe savruluyoruz. Kuşlar, karıncalar, çekirgeler, nefes alan ne varsa yok oluyoruz. Ölüyoruz biz işçiler, açlığı bilen, yokluğu hisseden, yok sayılanlar olarak... Depremde, selde, yangında ilk koşanlar, sadece iş için değil insan olmanın gereği için orada bulunanlar...

Dev yangınlara, kapkara dumana gönderilen, yeterli teçhizatı

olmadan sahaya sürülen, bir anda kıpkızıl ateşin ortasında kalan işçiler ölüyor İzmir’de, Eskişehir’de, Bursa’da... Muhabirlerin değişmeyen ses tonuyla verdikleri haberler eşliğinde...

Kimi zaman Eskişehir’de bir anda alevlerin arasında kalarak yaşamını yitiren 10 kişi oluyoruz. Hayatlarımızın sudan ucuz olduğu düşünüldüğü için, “müdahale ediyoruz” videoları çekmek için ya da hortumla yangın sulamak için gönderiliyoruz. “Bu ay maaşlarımızı zamlı alabilecek miyiz?” sorusu kafamızda, orman işçisi olarak ölüyoruz. Kimi

zaman İzmir’de iş makinasının içinde yangının ortasında kalıyor, kimi zaman Bursa’da gencecik yaşımızda kalp krizi geçiriyoruz. Yaşamları yangın yerine dönmüş insanların yangın içinde ölmesini görüyoruz. Ya da madenlerde, fabrikalarda “iş siyasete dökmeyin” diyenlerin emek, insan, doğa düşmanı siyasetinin sonucunu yaşıyoruz.

Ölüyoruz... Ölülerimiz sayamayacağımız kadar çok ve gidenlere borcumuz çok! Borcumuzu ödemek hesabını sormaktan, bunun için bir araya gelmek, örgütlenmek ve mücadele etmekten geçiyor.